

tühjad paigad läbbi ja otsib hingamist, ja kui temma ei leia siis ütleb temma: Ma tahhan ümberpöörda omma kotta, kust ma olen wälja tulnud. Ja kui temma tulleb siis wõttab ta ennesega teist seitse waimu, kes kurjemad on tedda ennaft, ja siis ellawad nemmad seal, ja lähhäs selle inimese wiinne luggu pahhemaks kui esime. Luk. 11, 24. Jummal peastis Kaarlit mittu korda suurte õnnetuste seest, kus ta olleks ammu wõinud hukkatusse surma surra, ja andis temmale aasta, aastalt uut meleparrandamise aega, agga Karel ei holind sest. Ühhel talwe õhtul olli Karel jälle mängimise peale wälja läinud ja lubbas bigel ajal koju tulla. Ilm olli külne ja tuiskas lund nagu olleks kühwlega wastu aknat wijsand. Kuf laulis esimest ja teist korda; agga Karel polnud weel koddu. Waene naene watas kordkorralt aknaft wälja, kulates kas kuskil olleks healt kuulda. Maske kartus wöttis ta siiddames wõimust. Kui keft ö aeg sai möda läinud, ei jõudnud ta enam kannatada. Ta

ärratas wanna Jürri üles, ja ütles: „Meie peame wälja minnema, ehk agga mo mees on tuiskus otja sanud.“ Jürri tombas ruttu rided selga, mõllemad wõtšid keppid kätte ja Jürri ka weel tulle=lattorni. Westi kojast wõtšid sure koera kasa, ööldes: „Se aitab meid otsida ja toob meid jälle biget teed koju taggasi.“ Nenda läksid mäest ülesse, ülle kõrge laggeda eddasi. Teest ei olnud mitte jälgegi nähha. Kui pole tunni aega ollid lummeft läbbi roninud, hakkas koer rönu pärrast haukuma ja jooksis eddasi. Seal seisis kegi nende ees, lumme räitšaga, kui ridega kaetud, nagu kühwi post te äres: „Karel, kas siina se olled?“ hüdis perrenaene. „Oh, Jummal! minna olen jah!“ „Kuhhu ja siis ni kauaks jäid?“ „Ei ma ei tea ühti“, kostis temma. Ta olli kui jallutu ja wõimatu. Nemmad wõtšid tedda teine teisest käest kinni, koer läks ele, ja nenda läksid nemmad külla pole. Koddu wöttis naene tedda ridedest lahti, aitas sängi, ketis soja jomaaega ja ta jäi maggama.